

hvergang der gjøres en Indskrænkning af Friheden i Tanfens og Ordets Rige, som det synes udenfor Rigsdagen, uden Følger enten for Ordets Frihed her eller for Fritalenhed i Rigsdagstribenden, som gaaer over det ganske Land. Vi maae dele Raar med dem udenfor, dersom vi ikke værne om deres Frihed.

Danfier: Der er vist en saa væsentlig Forskjel imellem den sidste ærede Taler's Anskuelse og Deres, som staae paa den modsatte Side og forsvare Forslaget, at det vistnok kun er med lidet Haab, at jeg gaaer til at forsvare, hvad vi have foreslaaet, mod det Angreb, som den ærede Taler gjorde imod det. Den ærede Taler gaaer ud fra den Anskuelse, at naar vi ikke tage imod dette Forslag, enten i den Skikkelse, det har, eller forandret, saa have vi en aldeles ubunden Frihed for Ordet, saa eksisterer der og kan der ikke eksistere nogen Trykkesfrihedsforbrydelse eller Forseelse, begaaet igjennem Pressen. (Grundtvig: Jo!) Jeg beder om Forlæbelse, det var Meningen; naar den ærede Taler vil have dette gennemført, saa synes jeg, det var det Rigtigste at komme med et Lovforslag, som ligesvøm udtalte den Tanke: Ordet, det skreyne, trykte og talte Ord er frit, ved det kan ingen Forbrydelse begaaes. Men vor Tilstand bliver ikke saaledes, fordi vi lade dette Lovforslag falde (Grundtvig: Men kun som den er!). Vor Tilstand bliver ikke saaledes, thi Forordningen af 27de September 1799 er ikke død, som den ærede Taler forestiller sig (Grundtvig: Saa!), en Lov døer ikke saaledes Straa-død, der maa være en positiv Handling til, som betager den Lovskraft (Grundtvig: Ja, det kan nok være.). Den ærede Taler, siger: ja, det kan nok være, at den ikke er død, men Ministeren kan og tør ikke bruge den, og hvis han vil bruge den, saa skal Folkethinget nok revse ham, hvis han tager sig en saadan Driftighed; jeg tillader mig hertil at svare, at den ærede Minister ikke alene ikke kan lade være at bruge den, men det er endog hans Pligt at bruge denne Lov (Hør!). Det nytter ikke noget, at vi give Love, men det er vor Pligt at forlange af Ministeriet, at det overholder Lovene, og den første Gang, det danske Folkething gaaer hen og kalder en Minister til An-

svar, fordi han har brugt en Lov, saa er det danske Folkething i sin Uret, og saa staaer hele vor Forsatning paa svage Fødder (Grundtvig: Vi have ikke givet den!). Den ærede Taler siger, at vi have ikke givet Loven, men enhver Nutid hviler paa sin Fortid, vi kunne ikke kaste de Love, som ere givne før Grundloven, saaledes bort og sige: vi have ikke givet dem (Grundtvig: Ministeren har selv sagt, at den kunde ikke bruges!). Meget sandt; jeg kommer nu til det Punkt, hvor jeg vil svare den ærede Taler. Den høitagtede Minister og Regjeringen have sagt, at Loven ikke længere kan bruges; det samme sige Forslagsstillerne, men, saa gaae vi ikke hen, som den ærede Taler, og beholde Loven alligevel, nei, saa ville vi affkaste Loven, saa ville vi antage en anden Lov i denne Lovs Sted. Naar vi derfor ville holde os til Forholdene saaledes som de ere, saa skulle vi bedømme Tilstanden ved at sammenligne den, saaledes som den nu efter Lovgivningen er, med hvorledes den vil blive, naar vort Forslag gaaer igjennem, og, naar den ærede Taler saa tør paastaae, at Pressens Tilstand, ikke alene Skribenternes, men ogsaa Bogtrykkeres og Boghandlernes Tilstand og Stilling er langt fordeelagtigere nu, end den vil blive, naar vort Forslag gaaer igjennem, saa troer jeg, han har i højeste Grad Uret (Grundtvig: Saa!). Naar den ærede Taler flere Gange har opholdt sig over det Tilsyn, som Politiet fik med Bogtrykkerne, og over den Fare og Risiko, som Bogtrykkerne og Boghandlerne udsattes for ved vort Forslag, saa troer jeg, at han heri er i en Wildfarelse; thi, hvad vi forlange af Bogtrykkerne, det forlanger Lovgivningen allerede nu, og den forlanger det under langt større og skarpere Straffe end dem, som vi have foreslaaet, og jeg maa gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at, naar han er saa omhyggelig for Bogtrykkerne, saa skal han virkelig gaae ind paa vort Forslag og søge at faae det sat igjennem (Grundtvig: Saa!); thi det er ikke længe siden, at en Bogtrykker blev dømt endog i flere Hundrede Rigsdalers Mulet, fordi han i denne Henseende havde forseet sig imod Forordningen, og hvis den ærede Taler derfor troer, at en Bogtrykker staaer sig bedre ved at betale 5 Rbd. end ved at betale